

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/25/2021
Identifikačné číslo spisu: 5118202817
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5118202817.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej v spore žalobcu S. H., nar. XX. M. XXXX, bytom G. XX, P., N. V. J., zastúpeného advokátkou JUDr. Marínou Gallovou, s miestom podnikania Jilemnického 30, Martin, proti žalovanému Mgr. Imrich Šimulák, správca konkurznej podstaty úpadcu so sídlom kancelárie Ul. Slobody 43, Čadca, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Polákom, s miestom podnikania Aleja Slobody 50, Dolný Kubín, o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, Ružomberok, IČO: 35 876 735, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13CoKR/31/2019-775 z 24. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného z a m i e t a.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 19Cbi/2/2018-413 z 8. februára 2019 rozhodol tak, že zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu v konkurznom konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 1K/12/2015 vylúčil súpisovú zložku majetku, a to byt v bytovom dome H. Y., bližšie špecifikovaný vo výroku I. tohto rozsudku (ďalej aj ako „byt“). Zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V rámci posúdenia právomoci na konanie a rozhodnutie predmetnej veci súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom je fyzická osoba s bydliskom mimo územia SR, štátny príslušník N. V. J., pri zohľadnení charakteru predmetného konania, ktoré je nepochybne konaním úzko spätým s konkurzným konaním vedeným na majetok úpadcu v tom zmysle, že je konaním týmto konkurzným konaním vyvolaným, a zároveň pri zohľadnení skutočnosti, že konkurzné konanie na majetok úpadcu je vedené pred Okresným súdom Žilina, na základe ustanovení článku 1 bod 1, článku 3 a bodu 7 úvodnej časti Nariadenia Rady /ES/ č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (ďalej iba ako „Nariadenie o konkurznom konaní“) v spojení s prílohou D - Tabuľka zhody a článku 85 Nariadenia

Európskeho parlamentu a Rady /EÚ/ 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní (ďalej iba ako „Nariadenie o insolvenčnom konaní“) skonštatoval splnenie procesnej podmienky právomoci slovenského súdu. I v otázke rozhodného práva vychádzal zo zohľadnenia špecifik konania vyvolaného konkurzným konaním, v nadväznosti na čo na právne posúdenie veci aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky.

3. Včasnosť podania žaloby mal súd prvej inštancie za preukázanú na základe dodržania lehoty v zmysle § 78 ods. 4 veta prvá zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba ako „ZKR“), ktorá bola v danom prípade stanovená uznesením konkurzného súdu - výrokom I. uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 1K/12/2015-862 zo dňa 13. decembra 2017 na 50 dní od doručenia predmetného uznesenia, pričom toto uznesenie bolo v Obchodnom vestníku uverejnené dňa 20. decembra 2017 a podľa v konaní nesporného tvrdenia žalobcu mu bolo doručené dňa 3. januára 2018. Pri zohľadnení podania žaloby žalobcom dňa 25. januára 2018 súd prvej inštancie skonštatoval, že žaloba vo veci bola podaná včas.

4. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami bola nesporná skutočnosť existencie a obsahu Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena zo dňa 27. mája 2013 uzatvorenej medzi darcami a obdarovaným - žalobcom, ktorý je zároveň povinným z vecného bremena, Zmluvy o prevode vlastníctva bytov uzatvorenej medzi úpadcom ako predávajúcim a kupujúcim IV. Capital, a.s. dňa 18. decembra 2009, Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam medzi záložným veriteľom UNISTAV HSV spol. s r.o., úpadcom a záložcom IV. Capital, a.s. zo dňa 6. mája 2011 a Zmluvy o dielo č. 01/2009 uzatvorenej medzi objednávateľom - úpadcom a zhotoviteľom UNISTAV HSV spol. s r.o. dňa 26. októbra 2009. Z verejne dostupného Obchodného vestníka mal súd prvej inštancie preukázanú skutočnosť vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu s účinkami od 5. marca 2016 a ustanovenie subjektu KP recovery, k.s., do funkcie správcu, následne od 17. júna 2016 skutočnosť odvolania pôvodného správcu a ustanovenie Mgr. Imricha Šimuláka - žalovaného do funkcie správcu úpadcu. Ďalej mal z Obchodného vestníka preukázané doplnenie súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu dňa 27. septembra 2016 o súpisovú zložku - predmetný byt, pričom išlo o majetok zapísaný so spornou poznámkou: Osoba, v prospech ktorej svedčí zápis: H. S., rod. H., G.. XX, P., XXX XX O., osoba uvedená ako vlastník na LV a uvedenie dôvodu spisania majetku do súpisu: Majetok scudzený odporovateľným právnym úkonom. Taktiež z Obchodného vestníka vyplývalo zverejnenie opravy dôvodu zápisu majetku do súpisu majetku na dôvod: Majetok scudzený neplatným právnym úkonom.

5. Súd prvej inštancie vo všeobecnej rovine uviedol, že predpokladom úspešnosti vylučovacej žaloby podľa § 78 ods. 4 ZKR sú nasledovné podmienky: 1) vec bola správcom konkurznej podstaty príslušného úpadcu zahrnutá do súpisu majetku konkurznej podstaty, 2) excindančná žaloba je podaná osobou odlišnou od úpadcu a došla súdu najneskôr posledný deň lehoty určenej tejto osobe na podanie žaloby súdom, ktorý vyhlásil konkurz, 3) žalovaným je správca konkurznej podstaty, 4) v čase, keď súd rozhoduje o vylúčení veci, účinky konkurzu trvajú a vec je naďalej spísaná v konkurznej podstate (nebola medzičasom zo súpisu konkurznej podstaty správcom vylúčená) a 5) osoba, ktorá sa domáha vylúčenia veci zo súpisu, preukázala nielen to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale aj to, že právo, ktoré vylučovalo zaradenie veci do súpisu, svedčí jej. Uvedené podmienky úspešnosti vylučovacej žaloby sú uvedené kumulatívne, čo znamená, že pri nesplnení ktorejkoľvek z nich nie je možné žalobe vyhovieť. Podmienky č. 1), 2), 3) a 4) súd prvej inštancie vyhodnotil na základe výsledkov vykonaného dokazovania ako naplnené. V rámci vyhodnotenia naplnenia podmienky č. 5), teda vyhodnotenia skutkovej a právnej dôvodnosti tvrdenia žalobcu, podľa ktorého mu svedčí právo vylučujúce zápis súpisovej zložky majetku do súpisu majetkovej podstaty úpadcu na základe Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena zo dňa 27. mája 2013, vklad ktorej bol do katastra nehnuteľností povolený rozhodnutím správy katastra zo dňa 17. júla 2013, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie primárne oboznámením listinných dôkazov: Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena, rozhodnutím Správy katastra Dolný Kubín č. vkladu V 930/13 zo dňa 17. júla 2013 a skonštatoval, že Darovacia zmluva a Zmluva o zriadení vecného bremena obsahuje všetky podstatné náležitosti, dohoda o ktorých je potrebná z hľadiska hmotného práva (§ 628 a § 151o ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) pre

platné a účinné uzatvorenie takejto zmluvy. Súd prvej inštancie po podaní žaloby postupoval podľa § 167 ods. 2 CSP a žalovaného vyzval, aby sa k žalobe v stanovenej lehote vyjadril, a to uznesením č. k. 19Cbi/2/2018-56 zo dňa 26. apríla 2018, v ktorom ho zároveň poučil podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP. Žalovaný na túto výzvu nereagoval. Spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania bol poučený podľa § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania (č.l. 69) a rovnaké poučenie mu bolo cestou právneho zástupcu dané i v predvolaní na ďalšie pojednávanie vytýčené na deň 8. januára 2019 (č.l. 113). Napriek uvedeným poučeniam a skutočnosti, že plnú moc žalovaný udelil právnomu zástupcovi už 22. novembra 2018 (č.l. 84), učinil žalovaný prvé vecné vyjadrenie vo veci vymedzujúce jeho procesnú obranu až priamo na pojednávaní dňa 8. januára 2019. Úprava sudcovskej koncentracie podľa § 153 ods. 1, 2 CSP súdu dáva možnosť neprihliadnuť na prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli vznesené včas. Súd prvej inštancie túto možnosť za vzniknutej procesnej situácie nevyužil, a to jednak z dôvodu postoja žalobcu, ktorý chcel ku vznesenej procesnej obrane žalovaného zaujať stanovisko a zároveň v záujme vecného vysporiadania sa s predmetom sporu tak, aby súd využil priestor pre zaujatie svojho hodnotiaceho záveru k vecným súvislostiam prejednávaného sporu v súlade s článkom 2 ods. 1 CSP.

6. Pri hodnotení tvrdenia žalobcu, podľa ktorého tomuto svedčí vlastnícke právo vylučujúce zápis bytu do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, vychádzal súd prvej inštancie v odseku 35. odôvodnenia po vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania zo záverov nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, podľa ktorého: Ústavný súd Slovenskej republiky z hľadiska poskytnutia ústavno-právnej ochrany musí postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa /princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte/ a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka /princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t.j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko má sám/. Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom /katastrálnom konaní/. V článku III. bod 18 odôvodnenia označený nález Ústavného súdu SR odkazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16.3.2016 (na ktorý poukazoval už žalobca priamo v žalobe), kde Ústavný súd SR konštatoval: Aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimčne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu /dominum auctoris/ povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre Ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ /I.ÚS 50/2010/ o nové interpretačné závery, či vývoj sociálnej reality, najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä keď ho potom aprubuje aj príslušný orgán verejnej moci /kataster nehnuteľností, súd a podobne/. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromno-právnych vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu /porovnaj aj R/ 14/2009/. Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jej spochybňovaní treťou osobou. Ďalej s odkazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 151/2016 uvádza bod 18 odôvodnenia nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015, podľa ktorého: Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky /napr. III.ÚS 415/15op./ a v ostatnom náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016/ zhrnul doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originálnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnú právnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k

nehnutelnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. Ústavný súd sa domnieva, že toto pravidlo možno použiť aj pre riešenie skutkovo podobných prípadov na území Slovenska, lebo nám dáva rozumný zmysel na usporiadanie celej matérie, pri rovnakom právnom základe /č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení/. Uvedené nálezy súd prvej inštancie pre potreby rozhodnutia tejto veci považoval za rozhodnutia najvyššej súdnej autority v zmysle článku 2 ods. 2 CSP a ich závery za ustálenú rozhodovaciu prax pre rozhodnutie v tejto veci určujúcu, zásadnú a vychádzal z nich pri rozhodnutí. Pri tomto konštatovaní súd prvej inštancie procesnú obranu žalovaného, ktorú tento zakladal na tvrdení o neplatnosti Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena z dôvodu tvrdených väd právnych úkonov, ktoré predchádzali jej uzatvoreniu alebo na nulitnosti aktov viazucich sa k právnym úkonom, ktoré predchádzali jej uzatvoreniu, vyhodnotil ako nedôvodnú. Zároveň pokiaľ žalovaný podporoval svoju procesnú obranu inými ním označenými rozhodnutiami, z ktorých vyvodzoval závery tvrdené v rámci procesnej obrany, súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou žalovaného a závermi ním označených rozhodnutí vysporiadal podľa § 220 ods. 1 CSP práve s poukazom na vyššie citované závery nálezov Ústavného súdu SR, ktoré jednak čiastočne časovo nasledujú po žalovaným označených rozhodnutiach a tiež z hľadiska skutkových východísk sú práve citované závery nálezov Ústavného súdu SR na prejednávajúcu vec priamo a príliehavo aplikovateľné. Darovaciu zmluvu a Zmluvu o zriadení vecného bremena súd prvej inštancie hodnotil ako platný a účinný právny úkon, na základe ktorého nadobudol žalobca ako dobromyseľný nadobúdateľ konajúci v dobrej viere zápis bytu do katastra nehnuteľností a takto nadobudnuté vlastnícke právo žalobcu je právom, ktoré zápis do súpisu majetkovej podstaty úpadcu vylučuje. Dobromyseľnosť žalobcu pri uzatvorení Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena súd prvej inštancie považoval za nespornú, nepochybnú a najmä kľúčovú - v konaní jednak zo strany žalovaného v rámci jeho procesnej obrany s konkrétnym odôvodnením namietaná nebola a nebola vykonaným dokazovaním vyvrátená a ani relevantne spochybnená. Na základe týchto konštatovaní súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu. Podporne súd prvej inštancie doplnil, že v rámci procesnej obrany nebolo oproti doplneniu súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu dňa 27. septembra 2016 o súpisovú zložku - byt odôvodňované zapísanie predmetnej súpisovej zložky do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu z dôvodu scudzenia odporovateľným právnym úkonom. V tejto časti súd prvej inštancie v celom rozsahu poukázal na argumentáciu žalobcu vyplývajúcu z bodu 1 písm. a) odôvodnenia žaloby, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a podľa ktorého žalobca nikdy neuznal voči žalovanému alebo úpadcovi žiadny odporovateľný právny úkon a voči žalobcovi nebolo vedené žiadne súdne konanie, ktoré by skončilo právoplatným rozhodnutím o neúčinnosti právneho úkonu vo vzťahu k nadobudnutiu súpisovej zložky od úpadcu. V tejto časti poukázal súd prvej inštancie na úpravu podľa § 57 ods. 2 ZKR, z ktorej vyplýva jednak lehota, ako aj zákonom ustanovený spôsob uplatnenia odporovateľnosti v súvislosti s konkurzným konaním, a vo väzbe na to aj právny záver súdu prvej inštancie o nemožnosti posúdenia odporovateľnosti právneho úkonu podľa tejto právnej úpravy v tomto konaní v prejudiciálnej rovine. Pri absencii preukázania samotného uplatnenia odporovateľnosti voči konkrétnemu právnemu úkonu bolo nevyhnutné konštatovať nedôvodnosť zápisu predmetnej súpisovej zložky do súpisu majetku s vymedzením dôvodu jeho scudzenia bližšie neidentifikovaným odporovateľným právnym úkonom.

7. Taktiež podporne zaujal súd prvej inštancie v odseku 36. odôvodnenia rozsudku stanovisko k procesnej obrane žalovaného vo vecnej rovine s nasledovnými závermi: Pokiaľ žalovaný tvrdil absolútnu neplatnosť Zmluvy o prevode vlastníctva bytov podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že predmetom tejto zmluvy boli rozostavané byty, resp. bytový dom, u ktorých nebol dosiahnutý taký stupeň rozostavanosti, aby išlo o spôsobilý predmet prevodu, resp. spôsobilý predmet občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie poukázal na úpravu § 3 ods. 16 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej iba ako „katastrálny zákon“) a komentár podľa ASPI k tomuto ustanoveniu, podľa ktorého: Keďže v katastri sa evidujú aj niektoré rozostavané stavby, rozostavané byty a nebytové priestory /§ 6 Katastrálneho zákona/, bolo potrebné vymedziť tieto pojmy.

O tom, či rozostavaná stavba zodpovedá definícii, alebo nie a teda či bude evidovaná v katastri, rozhoduje katastrálny odbor okresného úradu podľa ustanovenia § 6 ods. 3 Katastrálneho zákona. Rovnako v tejto časti poukázal súd prvej inštancie na úpravu podľa § 46 ods. 6 Katastrálneho zákona vo vyššie citovanom znení. V skutkovej rovine v tejto časti poukázal súd na výpoveď znalca vypočutého po zákonom poučení ako svedka dňa 8. januára 2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cbi/15/2016 na Okresnom súde Žilina, ktorý bol spracovateľom znaleckého posudku doloženého ako listinný dôkaz žalovaným (č.l. 217 a nasledujúce). Z obsahu zápisnice o tejto svedeckej výpovedi vyplynulo, že na otázku sudcu, týkajúcu sa stupňa rozostavanosti strešnej konštrukcie 0 uviedol, že sa jedná o chybu, tabuľka, ktorá nemusela byť v znaleckom posudku, udával stupeň rozostavanosti strešnej konštrukcie v čase, kedy vykonával miestne šetrenie pri vyhotovovaní znaleckého posudku, t. j. dňa 18. novembra 2009, pričom v čase vyhotovenia znaleckého posudku ku dňu 2. decembra 2009 bola strecha už hotová. Ďalej na otázku týkajúcu sa strešnej konštrukcie uviedol, že ide o plochú strechu bez konštrukcie krovu, pričom si už presne nepamätá, ale má pocit, že čakal s odovzdaním znaleckého posudku, kým dodávateľ dokončí strešnú konštrukciu. Na otázku, prečo do znaleckého posudku uviedol stupeň rozostavanosti strešnej konštrukcie 0, uviedol, že v čase miestneho šetrenia táto konštrukcia na stavbe ešte nebola. Keď znalecký posudok odovzdával, zabudol preklepnúť percento rozostavanosti v posudku. Na otázku, či záver znaleckého posudku bol urobený v čase, keď kompletizoval znalecký posudok, uviedol, že znalecký posudok mal predpripravený a čakal, kedy bude na objekte dorobená strecha, aby ho opečiatkoval a podpísal. Na otázku, prečo v závere znaleckého posudku udáva, že predmetné byty sú rozostavané byty ku dňu miestneho šetrenia, uviedol po nahliadnutí do znaleckého posudku, že vidí chybu, pričom malo byť v závere uvedené, že predmetné byty sú rozostavanými bytmi ku dňu vyhotovenia znaleckého posudku a nie ku dňu miestneho šetrenia. Na základe vyhodnotenia zápisnice o výsluchu svedka, Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena, rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníckeho práva žalobcu k bytu do katastra nehnuteľností, pri zohľadnení úpravy § 3 ods. 16, § 46 ods. 6 a § 70 katastrálneho zákona súd prvej inštancie skonštatoval, že dôvod neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov uvádzaný žalovaným neobstojí. Navyše vo vzťahu k ostatnej argumentácii žalovaného, v rámci ktorej namietal, že znalecký posudok nebol prílohou záznamového konania, kde bol pripojený len geometrický plán, a teda kataster zapísal byty, ktoré neexistovali, že kolaudačné rozhodnutie týkajúce sa aj predmetného bytu bolo vydané až dňa 30. mája 2011, súd prvej inštancie uviedol, že ich hodnotí ako namietanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správy katastra, teda orgánu verejnej správy pri rozhodovaní o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, v rámci ktorého správa katastra vystupovala ako orgán verejnej správy vo vertikálnom nastavení vo vzťahu k subjektom o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach, ktorých rozhodovala. Takáto zákonnosť postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy - správy katastra môže byť predmetom prieskumu len správneho súdu podľa Zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (§ 1 ods. 1, 2 tohto právneho predpisu, prípadne mohla byť pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku - teda do 30. júna 2016 predmetom správneho súdnictva podľa § 247 a nasl. Zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). V tejto časti poukázal súd prvej inštancie na závery podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/24/2007 z 29. apríla 2008, podľa ktorých: Platnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR bola riešená a vyriešená otázka jednak nulítosti správnych aktov a jednak otázka, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmať správne akty s tým, že preskúmať môže správne akty všeobecný súd len so zreteľom k tomu, či sa jedná o akty nulítne, t. j. také vady, ktoré sú tak závažné, že sa neuplatňuje prezumpcia ich správnosti. Nulítne sú také rozhodnutia, ktoré by boli vydané takými správnymi orgánmi, na vydanie ktorých nebol konkrétny správny orgán absolútne vybavený právomocou, a na ktoré sa pozerá ako keby nikdy neboli vydané, to znamená paakty. Zo záverov tohto rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie v tejto veci nemohol prejudiciálne skúmať, či správa katastra už pri zápise rozostavanej stavby bytového domu a teda i predmetného z hľadiska posudzovania a preukázania stupňa jeho rozostavanosti postupovala v súlade so zákonom. Zhrňujúco v tejto časti súd prvej inštancie vo všeobecnej rovine zdôraznil, že otázku existencie vlastníckeho práva evidovaného v katastri nehnuteľností môže ako prejudiciálnu v sporovom konaní vyhodnocovať aj mimo správneho súdnictva, avšak nemôže preskúmať samotnú zákonnosť postupu a rozhodnutia orgánov verejnej správy pri vykonávaní zápisov do katastra nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania je zrejماً existencia rozostavanej stavby bytového domu, v rámci ktorého sa nachádzala i predmetná súpisová zložka

majetku v konkrétnej miere rozostavanosti, v súvislosti s čím súd prvej inštancie opätovne zdôraznil primárny záver o nadobudnutí vlastníckeho práva žalobcu dobromyseľne, ktorý vyústil do rozhodnutia o vyhovení žalobe. Výsledkom uvedeného vyhodnotenia bol i záver o nedôvodnosti dôkazných návrhov žalovaného na pripojenie spisových materiálov Okresného úradu Dolný Kubín sp. zn. Z 1793/09, sp. zn. Z 1969/09 a kompletného spisového materiálu týkajúceho sa predmetnej darovacej zmluvy, na výsluch svedkov a na nariadenie znaleckého dokazovania. Rovnako nebolo prihlíadané na čestné prehlásenie Ing. Z. S. predložené žalovaným ako listinný dôkaz až po nastúpení účinkov sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 ods. 1 CSP, pričom zároveň bol tento listinný dôkaz pri vyššie konštatovaných záveroch vyhodnotený ako vecne irelevantný.

8. Pokiaľ žalovaný vyvodzoval neplatnosť Zmluvy o prevode vlastníctva bytov od absencie súhlasu zhotoviteľa UNISTAV HSV spol. s r.o. (podľa Zmluvy o dielo, ktorú uzatvoril s úpadcom ako objednávateľom dňa 26. októbra 2009), v čom žalovaný videl rozpor s úpravou § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie sa v tejto časti v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej článok 20.1. Zmluvy o dielo sa týka výlučne práv a povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o dielo a nemá dopad na nakladanie s predmetom vlastníckeho práva objednávateľa ku zhotovovanej veci. V tejto časti poukázal na článok 15.1. Zmluvy o dielo, v zmysle ktorého je vlastníkom zhotovovaného diela objednávateľ - teda úpadca, ktorý uzatvorením Zmluvy o prevode vlastníctva bytov so subjektom IV. Capital, a.s. len realizoval jedno z oprávnení tvoriacich obsah vlastníckeho práva - nakladanie s predmetom svojho vlastníctva v súlade s § 123 Občianskeho zákonníka.

9. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa absencie dobrej viery nadobúdateľa pri uzatvorení Zmluvy o prevode vlastníctva bytov z dôvodu personálneho prepojenia zmluvných strán súd prvej inštancie odkázal na primárny dôvod rozhodnutia o vyhovení žalobe a vecnú irelevantnosť tejto časti procesnej obrany žalovaného, keďže rozhodujúcou pre prejednávajúcu vec bola nesporná a nepochybná dobromyseľnosť žalobcu pri uzatvorení Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena. Námietka absencie prejavu vôle „kúpiť“ predmet prevodu na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytov je bola takisto vyhodnotená ako irelevantná, a to s ohľadom na celý obsah Zmluvy o prevode vlastníctva bytov a ťažiskovo článok 3.3.1, z obsahu ktorého i pri formulácii uvedenej u jednotlivých bytov predmetného bytového domu, podľa ktorej predávajúci predáva ako výlučný vlastník kupujúcemu a kupujúci nadobúda do výlučného vlastníctva, vyplýva jednoznačne prejavovaná vôľa predmet prevodu kúpiť, spĺňajúca kritéria platnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd prvej inštancie podotkol, že bolo procesnou povinnosťou žalovaného podporiť túto námietku dôkaznými návrhmi, ktorými by ju preukázal a podľa § 151 ods. 1, 2 CSP efektívne poprel tvrdenie žalobcu o riadne prejavenej vôli previesť vlastnícke právo na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytov z predávajúceho na kupujúceho ako to vyplýva z písomného vyhotovenia tohto právneho úkonu v súlade s výkladovým pravidlom vo vzťahu k nemu aplikovateľným podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka (teda žalovaný mohol na túto okolnosť - nedostatočne prejavenu vôľu „kúpiť“ predmet prevodu, navrhnúť výsluch osoby alebo osôb, ktoré konali za zmluvné strany, avšak takýto konkrétny dôkazný návrh žalovaný neučinil, čo súd prvej inštancie uviedol opätovne len podporne pri zohľadnení primárnych záverov, ktoré viedli k rozhodnutiu o vyhovení žalobe). Na záver súd prvej inštancie zhrňujúco k procesnej obrane žalovaného poukázal na závery uznesenia Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09, podľa ktorých: Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

10. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13CoKR/31/2019-775 z 24. júna 2020 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

11. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi obsiahnutými v rozhodnutí súdu prvej

inštancie, pričom na zdôraznenie jeho správnosti v súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa preklúzie práva žalobcu domáhať sa žalobou vylúčenia majetku zo súpisu konkurznej podstaty, skonštatoval včasnosť podania žaloby, nakoľko Okresný súd Žilina výrokom I. uznesenia č. k. 1K/12/2015-862 zo dňa 13. decembra 2017 uložil žalobcovi povinnosť, aby v lehote 50 dní od doručenia uznesenia podal vylučovaciu žalobu proti žalovanému. Predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 3. januára 2018, čo žalovaný nespochybnil, a teda dňom 4. januára 2018 začala žalobcovi plynúť súdom určená lehota na podanie žaloby, ktorú podal osobne dňa 25. januára 2018, teda včas.

12. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dôkazy relevantne navrhnuté žalovaným, pričom zvýraznil, že právo navrhnúť dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov žalovaného nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom. Súd prvej inštancie správne vychádzal z dokazovania vykonaného na pojednávaní dňa 8. februára 2019 a takto zisteným skutkovým stavom bol v zmysle § 383 CSP viazaný aj odvolací súd. Túto skutočnosť odvolací súd zvýraznil vo vzťahu k ďalším odvolacím dôvodom žalovaného týkajúcim sa nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo všeobecnosti k námietke nesprávnych skutkových zistení, ktorá vo svojej podstate smerovala voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov uviedol, že nezistil postup súdu prvej inštancie, ktorý by bol v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy strán sporu a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne zistený skutkový stav.

13. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že predmetom konania bola žaloba žalobcu o vylúčenie bytu zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, ktorú žalobca odôvodnil tým, že k tomuto bytu nadobudol v dobrej viere vlastnícke právo na základe Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena uzavretej dňa 27. mája 2013 od predchádzajúcich vlastníkov a napriek listu zo dňa 8. novembra 2016, ktorým žiadal o vylúčenie uvedeného majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, žalovaný dotknutý majetok nevylúčil a postupoval podľa § 78 ods. 2 ZKR, na základe čoho Okresný súd Žilina vyzval žalobcu na podanie vylučovacej žaloby v lehote 50 dní. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa otázky, či žalobcovi svedčí právo k predmetnej nehnuteľnosti vylučujúce jeho zápis do súpisu vo väzbe na právne úkony predchádzajúce Darovacej zmluve a Zmluve o zriadení vecného bremena, na základe ktorej žalobca ako obdarovaný nadobudol vlastnícke právo od darcov - predchádzajúcich vlastníkov, odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalovaný tvrdil absolútnu neplatnosť právneho úkonu - Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18. decembra 2009, vklad ktorej bol povolený správou katastra dňa 21. decembra 2009, uzavretej medzi úpadcom a spoločnosťou IV Capital, a.s., súhlasí so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v odseku 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedol, že dojednanie v bode 20.1. zmluvy o dielo je dojednaním len v rámci tejto zmluvy uzatvorenej podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že predmetom Zmluvy o dielo zo dňa 16. októbra 2009 uzatvorenej medzi úpadcom ako objednávateľom a UNISTAV HSV spol. s r.o. ako zhotoviteľom bol záväzok zhotoviteľa vykonať pre objednávateľa riadne a včas dielo - stavebné práce a záväzok objednávateľa zaplatiť za dielo dohodnutú cenu. Zo zmluvy nepochybne vyplývalo, že v čase uzavretia zmluvy bol objednávateľ - úpadca výlučným vlastníkom stavebného objektu a rozostavanej stavby a nájomcom časti pozemkov. Pokiaľ bolo v zmluve dohodnuté, že žiadna zo strán nie je oprávnená bez súhlasu druhej strany postúpiť svoje práva a povinnosti na tretiu osobu, toto dojednanie odvolací súd vykladá so záverom, že sa týka výlučne práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o dielo a nemá vplyv na platnosť Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18. decembra 2009, pretože v prípade tohto právneho úkonu nešlo o postúpenie pohľadávky, ale o výkon vlastníckeho práva zo strany objednávateľa - úpadcu, ktorá dispozícia s majetkom bola súladná s i s bodom 15.1. zmluvy, podľa ktorého vlastníkom zhotovovaného diela bol objednávateľ. Bod 20.1. zmluvy o dielo podľa názoru odvolacieho súdu v žiadnom prípade nemohol obmedziť, či vylúčiť výkon vlastníckeho práva úpadcu. Prevod vlastníckeho práva objednávateľa k rozostavaným bytom nebolo možné subsumovať, ako uvádzal žalovaný, pod ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka, nakoľko išlo o nakladanie s predmetom vlastníctva podľa 123 Občianskeho zákonníka.

14. V súvislosti s námietkou absolútnej neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18. decembra 2009 z dôvodu, že jej predmet spočíva v prevode rozostavaných bytov v bytovom dome

je neprípustný, odvolací súd poukázal na ustanovenie katastrálneho zákona v znení účinnom ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy upravujúce pojem „rozostavaný byt alebo rozostavaný nebytový priestor“ (§ 3 ods. 16), pričom uviedol, že súhlasí so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v odseku 36. odôvodnenia a dodal, že v zmysle uvedeného ustanovenia nič nebráni tomu, aby rozostavané stavby, byty alebo nebytové priestory boli predmetom občianskoprávných vzťahov po ich zápise do katastra nehnuteľností. Žalovaný v súvislosti s kolaudačným rozhodnutím vydaným vo vzťahu k predmetnému bytu dňa 30. mája 2011, kedy nadobudlo aj právoplatnosť, poukázal na stanovisko v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/27/2002, podľa ktorého pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je účelové určenie miestností dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu s tým, že existencia takého rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty. Odvolací súd vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného, že byt ako vec v právnom zmysle vzniká až momentom právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia príslušného stavebného úradu, ktoré je výlučne zákonným predpokladom na zmenu právnej povahy existujúcej veci z rozostavanej stavby na byty a nebytové priestory, vrátane podielu na spoločných častiach, zariadení a príslušenstve. Právoplatné rozhodnutie stavebného úradu nie je samostatným spôsobom vzniku vlastníckeho práva k bytom a nebytovým priestorom, ale je predpokladom, aby konkrétna nehnuteľnosť vo fáze po ukončení výstavby mohla byť de iure definovaná ako byt alebo nebytový priestor. Účelom kolaudačného rozhodnutia je, aby sa povolilo užívanie stavby na bytové účely s presným určením jednotlivých bytov a nebytových priestorov. Až na základe tzv. kolaudačného rozhodnutia stavebného úradu je v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej iba ako „zákon o vlastníctve bytov“) možné určitú konkrétnu časť bytového domu považovať za byt, resp. nebytový priestor, pričom do rozhodnutia stavebného úradu o povolení užívania sú vlastníci príslušnej časti nehnuteľnosti, a to vždy v príslušnom štádiu rozostavanosti obytného domu. V zmysle platnej právnej úpravy môže byť predmetom právnych vzťahov aj rozostavaný byt a je možné k nemu nadobudnúť aj previesť vlastnícke právo.

15. V súvislosti s námietkou žalovaného, že stupeň rozostavanosti nezodpovedal definícii ustanovenia § 3 ods. 16 katastrálneho zákona, odvolací súd súhlasil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pre záver, či stupeň rozostavanosti zodpovedá úprave v uvedenom zákonom ustanovení, vykonal dokazovanie oboznámením sa s výpoveďou spracovateľa znaleckého posudku predloženého žalovaným vo veci 5Cbi/15/2016, Darovacou zmluvou, Zmluvou o zriadení vecného bremena a rozhodnutím správy katastra o vklade vlastníckeho práva žalobcu, ktoré vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti so záverom, že žalovaným uvádzaný dôvod neplatnosti neobstoí. K námietke žalovaného, že rozostavaná stavba nebola ukončená strešnou krytinou, odvolací súd na doplnenie uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 16 katastrálneho zákona vyžaduje len strešnú konštrukciu. Zo zápisnice o výsluchu spracovateľa znaleckého posudku, ako i zo znaleckého posudku doloženého žalovaným vyplývalo, že rozostavaná stavba existovala v konkrétnej miere rozostavanosti.

16. Vo vzťahu k záveru, že súd nie je v civilnom sporovom konaní o excindačnej žalobe oprávnený preskúmať postup správy katastra v katastrálnom konaní, odvolací súd poukázal primárne na odsek 36. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s odkazom i na záver vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/24/2007.

17. Taktiež sa odvolací súd stotožnil aj s právnym posúdením súdu prvej inštancie, ktorý námietku, že v Zmluve o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18. decembra 2009 absentuje prejav vôle kupujúceho, zhodnotil ako nedôvodnú, keďže vyplýva z čl. 3 predmetnej zmluvy. Z tohto stavu súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca dobromyseľne na základe Darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena nadobudol vlastnícke právo, a preto sporný byt nemal byť zapísaný do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Súčasne súd prvej inštancie správne v odseku 35. odôvodnenia poukázal na správcom odôvodňované zapísanie predmetnej súpisovej zložky do súpisu z dôvodu scudzenia odporovateľným právnym úkonom s tým, že žalobca voči žalovanému neuznal žiaden odporovateľný právny úkon a voči žalobcovi ani nebolo vedené konanie o neúčinnosť právneho úkonu vo vzťahu k nadobudnutiu súpisovej zložky od úpadcu, na základe čoho správne skonštatoval nedôvodnosť zápisu súpisovej zložky.

18. Ako nedôvodný vyhodnotil odvolací súd aj odvolací dôvod žalovaného spočívajúci v námitke, že Okresný súd Žilina v skutkovo a argumentačne identickom spore vydal rozsudok č. k. 18Cbi/8/1016-488 z 31. mája 2018, ktorým žalobu zamietol a ktorý nadobudol právoplatnosť. Uviedol, že v predmetnej veci bola žaloba zamietnutá z dôvodu nesplnenia obligatórnej podmienky pre úspešné uplatňovanie nároku žalobcu podľa § 78 ods. 4 ZKR, a to včasnosť podania žaloby.

19. Na záver odvolací súd uviedol, že základom sporu bolo vyhodnotenie, či došlo k splneniu piatej podmienky pre úspešnosť excindačnej žaloby, a to, či žalobcovi svedčí právo vylučujúce zaradenie vecí do súpisu, vo vzťahu ku ktorému súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu správne uzavrel, že žalobca takéto právo osvedčil. Na základe odvolacích dôvodov odvolací súd nezistil, že by boli dané v predmetnej veci podmienky pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie, ani pre jeho zmenu, preto vychádzal z presvedčivých a logických záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu piatej podmienky úspešnosti excindačnej žaloby.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. a), § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nesprávne vyhodnotil otázku právomoci v dôsledku nesprávnej aplikácie Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní v spojení s prílohou D - Tabuľka zhody a článku 85 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní, hoci správne mal aplikovať Bruselský dohovor o súdnej právomoci a vymáhaní rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. V tejto súvislosti tvrdil, že predmetné excindačné konanie nespĺňa požiadavku vyplývajúcu z článku 3 ods. 3 Nariadenia, pretože nejde o vedľajšie konanie z dôvodu, že nemá charakter likvidačného konania, a preto súdy nižšej inštancie nemali právomoc na rozhodovanie v tejto veci.

22. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že právny záver odvolacieho súdu nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky a jeho aplikácia práva bola plná rozporov, čo viedlo k vylúčeniu možnosti žalovaného domáčať sa svojich práv. Súdy nižšej inštancie podľa názoru dovolateľa nevykonali ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy na zistený stav veci a vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v prospech žalobcu v rozpore s princípom zakotveným v ustanovení čl. 6 ods. 1 CSP. Danosť tohto dovolacieho dôvodu videl dovolateľ v tom, že súdy nižšej inštancie

- odmietli všetky dôkazy predložené žalovaným ako oneskorene podané, hoci na to neboli splnené podmienky z dôvodov, ktoré žalovaný uviedol na prvom meritórnom pojednávaní, ako aj v odvolaní,

- vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v prospech žalobcu najmä v otázke jeho dobromyseľnosti pri nadobudnutí vlastníckeho práva k bytu od osoby, ktorá ho nadobudla od nevlastníka,

- na základe vyhodnotenia listinných dôkazov - zápisnice o výsluchu svedka, ktorý vypracoval znalecký posudok, Darovacej zmluvy a Zmluvy o zriadení vecného bremena, Rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníckeho práva žalobcu, pri zohľadnení citovanej úpravy katastrálneho zákona súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaným uvádzaný dôvod neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov neobstojí, aj keď bolo preukázané, že žalobca nadobudol byt do vlastníctva od osoby, ktorá ho nadobudla od nevlastníka (čo bolo jednoznačne potvrdené v rozsudku Okresného súdu Žilina vo veci 5Cbi/15/2016 zo dňa 23. júla 2019),

- posúdili ako nedôvodnú námietku preklúzie práva žalobcu domáhať sa žalobou vylúčenia majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, hoci bola podaná po lehote uvedenej v ustanovení § 78 ods. 4 ZKR v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Žilina vo veci 1K/12/2015. Konajúce súdy uviedli, že žalovaný nepreukázal, že by uznesenie, ktorým bola žalobcovi daná lehota na podanie žaloby, nebolo doručené dňa 4. januára 2018, pričom tento záver je v rozpore s obsahom spisu (námietka preklúzie vznesená žalovaným na pojednávaní dňa 8. januára 2019), ako aj v rozpore so zásadou zákazu negatívnej dôkaznej

teórie, pričom bolo povinnosťou žalobcu preukázať, kedy mu bolo uznesenie doručené s tým, že za najneskorší dátum je nutné považovať deň nasledujúci po dni zverejnenia v obchodnom vestníku, t. j. 21. decembra 2017.

23. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, podľa ktorých na prevod rozostavaných bytov nie je potrebná existencia právoplatného kolaudačného rozhodnutia a možno ich prevádzať akonáhle sú zapísané do katastra nehnuteľností a súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť správnosť postupu správy katastra pri zápise údajov do katastrálneho operátu.

24. O závere týkajúcom sa prevodu rozostavaných bytov dovolateľ tvrdil, že je v priamom rozpore s právnou vetou uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/172/2008 zo dňa 10. novembra 2008, podľa ktorej, otázky platnosti právnych úkonov účastníkov občianskoprávných vzťahov, patria do okruhu občianskoprávných vzťahov, ktoré sú oprávnené riešiť súdy, a preto pojednávanie a rozhodovanie sporov o určenie ich platnosti patrí do právomoci súdu. Zároveň dovolateľ k otázke právneho vymedzenia pojmu byt dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/27/2002 (R 87/2003), podľa ktorého pojmovým znakom bytu je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria na trvalé bývanie dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia takéhoto rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty. Ďalej pri posudzovaní predbežnej otázky platnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov sa odvolací súd takisto odchyľil od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/27/2002 (R 87/2003), hoci v danom prípade nebolo možné podľa dovolateľa dospieť k tomu, že by sa niektoré ustanovenie katastrálneho zákona na prevod bytov nevzťahovalo. Konajúce súdy nerozlišovali medzi možnosťou zriadiť k takýmto veciam záložné právo a medzi podmienkami, ktoré stanovuje zákon o vlastníctve bytov na prevod bytu. Ak sa na prevod bytov v predmetnom prípade v celom rozsahu vzťahoval zákon č. o vlastníctve bytov a katastrálny zákon (o čom svedčí aj obsah predmetnej zmluvy), potom nie je možné výkladom dospieť k záveru, že by sa niektoré ustanovenie tohto zákona na prevod bytov nevzťahovalo.

25. Právny záver o nedostatku oprávnenia súdu riešiť v tomto konaní správnosť postupu správy katastra pri zápise údajov, odporuje právnej vete rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/67/2000 z 27. októbra 2000, podľa ktorej, pri posúdení otázky kto je vlastníkom, sa súd môže odchyliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. I ustanovenie § 70 katastrálneho zákona pripúšťa prelomenie zásady materiálnej publicity údajov zapísaných v operáte katastra. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie prejudiciálne skúmať nadobudnutie vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu o to viac, keď žalobca netvrdil, ani nepreukazoval iné právo vylučujúce zápis do súpisu podstaty, než vlastnícke právo, ktoré odvodzoval od aktuálneho zápisu v katastri nehnuteľností. Toto pochybenie nebolo odstránené ani v odvolacom konaní, nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý keby dôsledne skúmal spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu, musel by dospieť k jednoznačnému záveru, že právny predchodca žalobcu nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam z dôvodu, že Zmluva o prevode vlastníctva bytov je absolútne neplatný právny úkon. Uvedeným rozporom právnych záverov súdu prvej inštancie s rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu je preukázaná zmatečnosť napadnutého rozsudku ako celku.

26. Taktiež je podľa dovolateľa napadnuté uznesenie prekvapivé, arbitrárne a v rozpore s právnou vetou uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/42/2010 zo 17. októbra 2011, podľa ktorej predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami. Súčasne dovolateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 5Cbi/15/1016 z 23. júla 2019 vydaný v skutkovo rovnakej právnej veci, ktorým bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že po zhodnotení vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že ku dňu 21. decembra 2009 nebol predmetný bytový dom v takom stupni rozostavanosti, aby napĺňal vtedajšiu definíciu rozostavaných bytov, keď stavba v tom čase nebola úplne uzatvorená obvodovými stenami a strešnou konštrukciou. Javí sa, že výpoveď svedka, ktorý vypracoval

(v oboch veciach) znalecký posudok, obsahuje účelové tvrdenia motivované tým, že sám svedok nadobudol v predmetnom bytovom dome 2 byty a na sporný byt v danom konaní má zriadené záložné právo, takže prípadná neplatnosť prevodu vlastníckych práv by znamenala aj neplatnosť záložného práva zriadeného v jeho prospech. Keďže byty v predmetnom bytovom dome neboli k 21. decembru 2019 spôsobilým predmetom právnych vzťahov, ich prevod Zmluvou o prevode vlastníctva bytov z 18. decembra 2009 je nutné vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho sa na jej základe nestala vlastníkom sporného bytu spoločnosť IV. Capital, a teda nemohla ani v zmysle zásady nemo plus iuris previesť svoje vlastnícke právo na žalobkyňu. V tejto súvislosti súd poukázal na v čase sa vyvíjajúcu judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ústavný súd SR“). Podľa dovolateľa sú uvedené závery vyplývajúce z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 5Cbi/15/1016 z 23. júla 2019 plne aplikovateľné aj na tento prípad, pretože žalobca pri vstupe do právneho vzťahu so svojím právnym predchodcom nevyvaložil odbornú starostlivosť na to, aby zistil, akým spôsobom sa predmetný byt dostal do vlastníctva jeho právneho predchodcu, resp. že bol prevádzaný ako rozostavaný byt, čo je zo zákona vylúčené. Nie je možné, aby súd za nezmenenej skutkovej situácie raz dospel k záveru o tom, že byty nespĺňali náležitosti rozostavaného bytu a druhýkrát prijal záver o tom, že tomu tak nebolo. Napadnuté rozhodnutie preto odporuje aj právnej vete uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 499/2011-25 z 22. novembra 2011, podľa ktorej obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď.

27. Dovolateľ zhrnul, že odvolací súd založil svojej rozhodnutie na nesprávnych právnych záveroch, že Zmluva o prevode vlastníctva bytov z 18. decembra 2009 je platným právnym úkonom, žalobca bol pri nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľný, súdy mali právomoc rozhodovať v tejto veci, rozostavaný byt je spôsobilým predmetom prevodu aj bez existencie právoplatného kolaudačného rozhodnutia a žalobca preukázal tzv. „lepšie právo“, ktoré odôvodňovalo vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty. Konajúce súdy sa nesprávne právne vysporiadali s hmotnoprávnou námietkou žalovaného ohľadom nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu žalobcom.

28. V znaleckom posudku znalec v rámci opisu predmetného bytu uviedol stupeň rozostavanosti bytu 34% a stupeň nedokončenosti 66% a zároveň nepravdivo a v rozpore s údajmi uvedenými ďalej uviedol, že byt je ohraničený vstupnými dverami, aj keď je zrejmé, že vstupné dvere nemal. Taktiež nemal ani okná, strešnú krytinu, ani strešné konštrukcie. Znalecký posudok bol podľa tvrdenia dovolateľa vypracovaný neodborne a navyiac zaujatou osobou, pričom slúžil na zápis bytov na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytov, nakoľko na jeho prvej strane je vyznačené, že bol súčasťou spisu príslušnej správy katastra.

29. Právna úprava rozostavaných bytov nerieši hmotnoprávne prevody vlastníctva, dáva len možnosť vlastníkovi, ktorý originárne nadobudne vlastníctvo k rozostavanému bytu, požiadať správu katastra, aby zapísala rozostavaný byt na list vlastníctva. Akýkoľvek derivatívny spôsob nadobudnutia vlastníctva upravuje len zákon o vlastníctve bytov v rámci úpravy náležitostí zmluvy o prevode vlastníctva bytu. V čase vyhotovenia Zmluvy o prevode vlastníctva bytov dňa 18. decembra 2009 rozostavané byty neboli spôsobilé na predaj z dôvodu, že § 5 a nasl. zákona o vlastníctve bytov nedovoľoval predávať rozostavané byty, keďže predmetný zákon takýto pojem nepozná. Z dôvodu porušenia tohto hmotnoprávneho predpisu je zmluva neplatná. Súd prvej inštancie nerozlišuje medzi pojmom zápisu údajov o práve k rozostavanému bytu a pojmom prevodu práva k bytu. Záver o platnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov je nesprávnym právnym posúdením, nakoľko podľa § 46 ods. 6 katastrálneho zákona je možné zapísať údaje o práve k rozostavanému bytu len záznamom a výlučne v prospech stavebníka (v tomto prípade úpadcu).

30. V konaní na súde prvej inštancie nebol podľa názoru dovolateľa riadne zistený skutkový stav a riadne vykonané dokazovanie, resp. zistený skutkový stav bol pri aplikácii práva odignorovaný, rovnako ako príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ZKR, katastrálneho zákona a zákona o vlastníctve bytov, pričom tento nedostatok nebol napravený ani v odvolacom konaní, v čom dovolateľ vzhľadom dovolací dôvod podľa § 420 písm. f), ako aj § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené a je nepreskúmateľné, odvolací súd nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, neuviedol, ako dôkazy vyhodnotil jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez náležitého zistenia skutkového stavu, na podklade nezákonne získaných dôkazov a

predčasne.

31. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu zo dňa 14. októbra 2020 navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol ako nedôvodné a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania. K dovolaciemu dôvodu týkajúcemu sa právomoci slovenského súdu na rozhodnutie vo veci uviedol, že podľa Nariadenia o konkurznom konaní, právomoc na začatie konkurzných konaní majú súde členského štátu, na území ktorého sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka. Pri obchodných spoločnostiach a u právnických osôb sa v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku za centrum hlavných záujmov považuje miesto, kde majú svoje registrované sídlo. Ak má súd právomoc na prejednanie konkurzu, má právomoc rozhodnúť o žalobách spätých s konkurzom, ktorých účelom je vrátiť majetok z vlastníctva tretích osôb do konkurznej podstaty alebo vylúčiť majetok tretích osôb z konkurznej podstaty dlžníka. Nariadenie jasne deklaruje, že právo štátu, v ktorom sa konkurz začne, stanoví podmienky začatia, vedenia, aj uzatvorenia konkurzného konania, a teda aj procesný postup pri neplatnosti právnych úkonov spôsobilých poškodiť veriteľov dlžníka. Žalovaný podľa slovenských právnych predpisov zahrnul majetok žalobcu do konkurznej podstaty, pričom žalobca si podľa slovenských právnych predpisov nárokoval tento majetok vylúčiť z konkurzu na súde, ktorý vedie konkurzné konania. Žalobca uviedol, že dovolanie žalovaného z dôvodu námietky právomoci nie je prípustné, nakoľko právomoc bola súdmi nižšej inštancie posúdená správne. Konkurz žalovaného začatý podľa ZKR, ktorý bol vyhlásený v súlade s Nariadením, jednoznačne zakladá právomoc slovenských súdov na rozhodnutie vo všetkých ďalších konaniach vyvolaných konkurzom žalovaného.

32. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalobca uviedol, že dovolateľ opätovne argumentoval dôvodmi, ktoré oneskorene uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Konajúce súde sa s týmito argumentami plne vysporiadali, pričom len nesúhlas žalovaného s rozhodnutím súdov a vyhodnotením dôkazov nezakladá nesprávny procesný postup súdov spôsobilý znemožniť žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva.

33. Tvrdenie dovolateľa o nečasnosti podania žaloby je nepravdivé, tendenčné a v konaní nepreukázané. Uznesenie, ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť podať vylučovaciu žalobu, bolo publikované v Obchodnom vestníku dňa 20. decembra 2017 a žalobcovi doručené dňa 3. januára 2018. Lehota na podanie žaloby teda začala plynúť dňa 4. januára 2018 a uplynula dňa 22. februára 2018, takže žalobca podal žalobu dňa 25. januára 2018 včas, a to i za predpokladu začatia plynutia lehoty odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia uznesenia v Obchodnom vestníku.

34. V nadväznosti na argumentáciu ohľadne princípu právnej istoty, že v dvoch skutkovo identických veciach nebudú existovať dva rôzne právne názory vyslovené tým istým súdom, žalobca poukázal na rozsudky Okresného súdu Žilina, ktorými bolo rozhodnuté o vylúčení majetku zo súpisu úpadcu v skutkovo identických veciach. Žalobca mal za to, že súde správne posúdili okolnosti prípadu a nadobudnutie vlastníckeho práva k majetku žalobcom v dobrej viere s poukazom na závery nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017 a sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, ktorý sa podrobne vyporiadava s princípom dobrej viery v kontexte nadobúdania vlastníctva. Dovolateľ v rámci konania pred súdmi nedokázal žiadnym relevantným tvrdením, ani dôkazom spochybníť dobrú vieru žalobcu, či darovaciu zmluvu ako titul nadobudnutia majetku žalobcom a obmedzil sa len na produkovanie dôkazov o neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov, pričom tak činí aj v rámci podaného dovolania. Tak ako žalobca uviedol už v prvoinštančnom konaní, aj v konaní o dovolaní, žalobca nadobudol nehnuteľnosť od úpadcu ako štvrtého, či piateho vlastníka v poradí a ani pri vynaložení odbornej starostlivosti by nemal možnosť dozvedieť sa o prípadnej neúčinnosti alebo neplatnosti prevodu majetku medzi predošlými vlastníkmi. Opätovne poukázal na najdôležitejšiu skutočnosť, a to, že majetok nadobudol v dobrej viere, ktorá nebola dovolateľom nijako spochybnená.

35. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobca uviedol, že výroky rozsudkov súdov nižšej inštancie korešponduje s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu SR, kde bolo ustálené, že vo všetkých takýchto sporoch musí byť vždy individuálne skúmaná dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom tá v tomto spore bola nepochybne riadne preskúmaná a závery o dobromyseľnosti žalobcu boli riadne odôvodnené. Dovolateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cbi/15/2016 z 23. júla 2019 ako na

klúčové rozhodnutie, avšak sám súd v ňom konštatuje, že je nutné vždy individuálne nachádzať tzv. „lepšie právo“ vlastníť majetok, kedy v danom spore vyhodnotil, že nebolo preukázané dobromyseľné nadobudnutie bytu a vlastníčke zapísanej na LV nesvedčí toto „lepšie právo“ na vylúčenie majetku zo súpisu. Tento spor však nie je skutkovo identický so sporom žalobcu voči žalovanému, skutkovo rovnaké sú spory 43Cbi/4/2018, 10Cbi/1/2018 a 18Cbi/2/2018, v ktorých došlo k vylúčeniu majetku zo súpisu konkurznej podstaty.

36. Ohľadne neplatnosti prvej zmluvy medzi úpadcom a spoločnosťou IV. Capital žalobca uviedol, že vzhľadom na okolnosti prípadu a dobrú vieru žalobcu by nebola spôsobilá zvrátiť rozhodnutie vo veci samej, pričom žalovaný nielen oneskorene uviedol dôvody pre ktoré vykonal zápis bytu do konkurznej podstaty úpadcu, ale v rámci súdneho sporu bol pasívny, keď v rámci povinnosti navrhnúť a označiť dôkazy uloženej uznesením tieto označil až po nastúpení účinkov sudcovskej koncentrácie konania, pričom konajúce súdy ich správne vyhodnotili ako oneskorené aj vecne irelevantné. Žalovaným vyvodzované závery o neplatnosti Zmluvy nemajú oporu v jeho tvrdeniach ani doložených dôkazoch.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

38. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Pritom podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

39. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

40. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, keď tvrdil, že súd prvej inštancie a odvolací súd nemali kompetenciu konať a rozhodovať vo veci.

41. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne aplikoval Nariadenie o konkurznom konaní v spojení s prílohou D - Tabuľka zhody a článok 85 Nariadenia o insolvenčnom konaní, hoci podľa dovolateľa mal aplikovať Bruselský dohovor o súdnej právomoci a vymáhaní rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v znení neskorších doplnkov, (ďalej iba ako „Bruselský dohovor“). Podľa názoru dovolateľa excindančné konanie, akým je aj konanie v posudzovanej veci, nespĺňa požiadavku vyplývajúcu z čl. 3 ods. 3 Nariadenia o konkurznom konaní, pretože nejde o vedľajšie konanie, z dôvodu, že nemá charakter likvidačného konania. Uviedol, že právomoc Slovenskej republiky nemôže byť založená na základe vyjadrenia strany sporu a na základe domniek a dohôd o charaktere „konania“, ale musí sa opierať o pevný právny rámec, obzvlášť v prípadoch s cudzím prvkom.

42. V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom dovolací súd konštatuje, že predmetná vec sa týka nárokov žalobcu, ktorý má sídlo na území iného členského štátu Európskej únie (Spolková republika Nemecko) a správcu úpadcu - právnickej osoby, ktorý má sídlo na území Slovenskej republiky. Predmetom konania týkajúceho sa konkurzného konania úpadcu je vylúčenie majetku žalobcu zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu. Na predmetnú vec bolo potrebné aplikovať Nariadenie o insolvenčnom konaní, ktoré platilo od 25. júna 2015 a ktoré v čl. 1 ods. 1 upravuje rozsah pôsobnosti, v čl. 2 vymedzenie pojmov a v bode 4 definuje insolvenčné konania ako konanie uvedené v prílohe A. Vo vzťahu k Slovenskej republike sú takými insolvenčnými konaniami konkurzné konanie, reštrukturalizačné konanie a

oddĺzenie. Totožné pojmy (konkurzné konanie, konkurz) sú uvedené v Nariadení Európskeho parlamentu a Rady 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 12. decembra 2012 (ďalej aj „Nariadenie 1215/2012“), ktoré sa s výnimkou článkov 75 a 76 uplatňuje od 10. januára 2015 s tým, že zrušilo Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktoré bolo účinné od 1. marca 2002. Výchádzajúc z vymedzenia pôsobnosti v čl. 2 písm. b), Nariadenie 1215/2012 sa neuplatňuje na konkurzné konania, konania týkajúce sa vyrovnania zadĺžených obchodných spoločností alebo iných právnických osôb a podobné konania. Terminológia používaná v Nariadení 1215/2012 je totožná s terminológiou v Nariadení o insolvenčnom konaní podľa prílohy A. Nariadenie 1215/2012 sa neaplikuje na konkurzné konania a podľa Nariadenia o insolvenčnom konaní sú insolvenčnými konaniami konania týkajúce sa konkurzu.

43. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora prvá komora rozsudok zo dňa 19.4.2012 vo veci C-213/10 bod 22, rozsudok zo dňa 2. júla 2009 vo veci C-111/08 bod 31, v súlade s návrhom Generálneho advokáta vo veci C-33907 bod 39 je potrebné konštatovať, že vecou konkurzu sú insolvenčné konania, aj konanie o vylúčení majetku zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu, ktorý má sídlo na území Slovenskej republiky, čo znamená, že centrum hlavných záujmov žalovaného je podľa sídla tejto právnickej osoby na území Slovenskej republiky, z čoho vyplýva právomoc slovenského súdu na rozhodnutie daného sporu. Súdny dvor konštatuje, že na občianskoprávne žaloby sa vzťahuje Bruselský dohovor, a taktiež že odporovacie žaloby, napriek tomu, že nemajú autonómnu definíciu v rámci práva Spoločenstva, tvoria súčasť konkurzných konaní, pokiaľ s nimi úzko súvisia. Táto súvislosť sa určuje v závislosti od charakteru každej žaloby ako je to stanovené v príslušnej vnútroštátnej úprave.

44. Dovolací súd uzavrel, že žaloba žalobcu na vylúčenie majetku zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu, ktorý má sídlo na území Slovenskej republiky je žalobou, ktorá s konkurzom úpadcu úzko súvisí. A keďže žalovaný má centrum hlavných záujmov na území Slovenskej republiky, je daná právomoc slovenského súdu na rozhodnutie daného sporu.

45. Dovolací súd vyhodnotil tento dovolací dôvod ako neprípustný, keďže konajúce súdy postupovali v súlade so zákonom, keď konali a rozhodovali o žalobe žalobcu o vylúčenie majetku zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu. Na tento postup vo veci mali právomoc v súlade s Nariadením o insolvenčnom konaní, ktoré platí od 25. júna 2015.

46. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

47. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

48. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

49. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak

zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

50. Nosný dovolací argument (ktorý tvrdil aj v konaní pred súdmi nižšej inštancie) vzhladol dovolateľ najmä v tom, že odvolací súd nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky a jeho aplikácia práva bola plná rozporov, čo viedlo k vylúčeniu jeho možnosti domôcť sa svojich práv. Súdny nižšej inštancie podľa jeho názoru vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v prospech žalobcu v rozpore s princípom zakotveným v ustanovení čl. 6 ods. 1 CSP, odmietli všetky dôkazy predložené žalobcom ako oneskorene podané, súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia listinných dôkazov konštatoval, že žalovaným uvádzaný dôvod neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov neobstoí a taktiež konajúce súdy posúdili námietku preklúzie ako nedôvodnú. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, odvolací súd neuviedol, ako dôkazy vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a ako vec právne posúdil. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo podľa neho vydané bez náležitého zistenia skutkového stavu, na podklade nezákonne získaných dôkazov.

51. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je aj relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (sp. zn. II. ÚS 85/06).

52. Porušenie zákona resp. jeho nesprávny výklad nemá automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces musí pochybenie súdu presahovať „intenzitu nezákonnosti“, musí ísť o také závažné chyby, v ktorých dôsledkoch už nebude existovať garancia, že daný proces vyústí (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020).

53. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, t. j. aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

54. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril aj k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze sp. zn. IV. ÚS 115/03. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

55. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konkurzného súdu dovolací súd nezistil pochybenie zo strany súdov, ktorým by bolo spochybnené právo žalovaného na spravodlivý proces, keď odvolací súd v napadnutom rozsudku (rovnako ako aj súd prvej inštancie) sa podrobne až vyčerpávajúco vysporiadal s obranou žalovaného, (prevzatou aj v dovolaní - poznámka dovolacieho súdu), založenou na tvrdení, že žalobcovi nesvedčí právo k nehnuteľnosti a nie sú splnené podmienky pre vylúčenie nehnuteľnosti zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu. Dovolací súd poukazuje najmä na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v odsekoch 62 - 68.

56. Obsah súdneho spisu, ako aj odôvodnenie rozsudkov odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vyvracia tvrdenie dovolateľa, že obrana žalovaného v súdnom konaní bola hodnotená jednostranne.

Neobstojí tvrdenie dovolateľa, že nemohol v rámci procesnej obrany uplatňovať prostriedky procesného útoku, keď odvolací súd sa s jeho konkrétnymi námietkami v dôvodoch rozsudku riadne vysporiadal. Dovolateľ na strane 3 dovolania v siedmom odseku uvádza tvrdenie o odmietnutí vykonania dôkazov a súčasne tvrdí, že odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia sa s jeho obranou a hodnotením dôkazov, ktoré predložil 8. januára 2019 zaoberal, avšak vyhodnotil ich nie podľa predstáv dovolateľa.

57. Dovolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP) keď odvolací súd sa so všetkými odvolacími dôvodmi vyčerpávajúco, riadne a logicky vysporiadal. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

58. K namietanej vade zmätočnosti dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska NS SR nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

59. Uplatnenie druhej vety stanoviska NS SR, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj rozsudku odvolacieho súdu nie je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

60. Konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) naplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobcom uplatnenému nároku možno považovať za uspokojujúce. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní otázky dobromyseľnosti žalobcu pri nadobudnutí vlastníckeho práva k bytu zapísanému do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Odvolací súd sa dôkazmi a tvrdeniami žalovaného zaoberal, riadne, logicky ich vyhodnotil a svoje závery presvedčivo zdôvodnil v rozsudku, a rovnako aj súd prvej inštancie, keď nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov dovolateľa v konaní neznamená (ako bolo to aj v posudzovanej veci) odmietnutie spravodlivosti. Dovolací súd zároveň konštatuje, že vykonanie dovolateľom navrhnutých dôkazov by nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Postupom súdov teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

61. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania v tejto časti nie je procesné daná a dovolanie v tejto časti neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného v časti odvolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je procesne neprípustné.

62. Dovolateľ taktiež považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za prekvapivé a arbitrárne, a to s

poukazom na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, v rámci ktorého argumentoval rozsiahlo zhodne s argumentáciou uvádzanou pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlil (konkretizoval a náležite doložil), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Zo strany dovolateľa bolo preto potrebné, aby konkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom spolu s uvedením riešenia aplikovaného odvolacím súdom a uviedol, ako mala byť právna otázka vyriešená správne (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21.08.2018, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 83/2018). Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

63. Z obsahu dovolania je zrejмый nesúhlas dovolateľa s právnym záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého na prevod rozostavaných bytov nie je potrebná existencia právoplatného kolaudačného rozhodnutia a možno ich prevádzať akonáhle sú zapísané do katastra nehnuteľností a zároveň právny záver, že súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť správnosť postupu správy katastra pri zápise údajov do katastrálneho operátu. Konajúce súdy podľa názoru dovolateľa nesprávne vyhodnotili Zmluvu o prevode vlastníctva bytov ako platný právny úkon, nakoľko podľa § 46 ods. 6 katastrálneho zákona je možné zapísať údaje o práve k rozostavanému bytu len záznamom a výlučne v prospech stavebníka (v tomto prípade úpadcu). Teda právnou otázkou, na riešení ktorej odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie (s ktorým dovolateľ nesúhlasí), je otázka, či je možné previesť vlastnícke právo k rozostavanému bytu bez právoplatného kolaudačného rozhodnutia a zároveň, či súd je v civilnom konaní oprávnený riešiť správnosť postupu správy katastra pri zápise údajov do katastrálneho operátu a či Zmluva o prevode vlastníctva bytov je platným právnym úkonom.

64. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26.02.2010).

65. Po preskúmaní veci, dovolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci zo strany odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie). Keď dovolateľ tvrdil, že odvolací súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ tvrdil, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu a poukazyval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo/182/08 z 10. novembra 08, 4Cdo/27/02 z 29. mája 02, 2Cdo/67/2007 z 27. októbra 2007, 7Cdo/42/2010 z 17. októbra 2011. Po oboznámení sa s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že odvolací súd, keď vyhodnotil nadobudnutie vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcu v bodoch 62 a 66 rozsudku, sa neodklonil od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, keď Veľký senát obchodnoprávneho kolégia sa v rozhodnutí 1VObdo/2/2020 zo dňa 27. apríla 2020 stotožnil s právnym názorom prezentovaným v judikatúre Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého v prípade absolútne neplatného právneho úkonu nedochádza k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a k zmene v osobe vlastníka a to ani v prípade, ak bolo vyhovené návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Osoba, ktorá bola ako vlastníč nehnuteľností zapísaná v katastri nehnuteľností, napriek tomu, že ich vlastníkom nebola pre neplatnosť právneho úkonu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemôže tieto nehnuteľnosti platne previesť na ďalší subjekt, hoci konajúci v dobrej viere v správnosť zápisu v katastri nehnuteľností s poukazom na zásadu, v zmysle ktorej nemôže nikto previesť na iného viac práv, než sám má. Preto sa Veľký senát obchodného kolégia prikláňa k časti judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá v prípade prvého absolútne neplatného právneho úkonu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zotrúva pri ďalších prevodoch nehnuteľností na zásade nemo plus iuris ad alium tranferre potest quam ipse habet, prezentovanej uznesením z 27. januára 2016, sp. zn. 1Cdo/146/2012, rozsudkami z 30. marca 2011, sp.

zn. 3Cdo/144/2010 a z 26. januára 2017, sp. zn. 3Cdo/223/2016 a uznesením z 29. apríla 2014, sp. zn. 5MCdo/12/2011. Keď Veľký senát obchodnoprávneho kolégia nesúhlasí s menšinovými právnymi názormi vyskytujúcimi sa v judikatúre Najvyššieho súdu SR, ktoré v prípade absencie vlastníckeho práva na strane prevodcu (z dôvodu neplatnosti predchádzajúceho právneho úkonu, ktorým malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), pripúšťali ochranu nadobúdateľa s poukazom na jeho dobrú vieru, že osobe zapísanej v katastri nehnuteľností svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bez definície limitov, z ktorých by prichádzalo do úvahy prelomenie princípu ochrany pôvodného vlastníka (uznesenie 6Cdo/71/2011 z 27. februára 2013). Z rozhodnutí, ktoré uviedol v dovolaní dovolateľ, z ktorých odvodzoval odklon odvolacieho súdu od ustálenej judikatúry, tento záver dovolateľa nevyplýva, naviac poukázal na rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo nemôže byť pre posúdenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP relevantné.

66. Výkon štátnej správy na úseku katastra, podobne ako na niektorých iných úsekoch štátnej správy, je rozdelený medzi orgány s celoštátnou pôsobnosťou, orgány s krajskou pôsobnosťou (odbory opravných prostriedkov na okresných úradoch v sídle kraja) a orgány s okresnou pôsobnosťou (katastrálne odbory na okresných úradoch). V katastrálnom konaní v prvom stupni rozhoduje katastrálny odbor okresného úradu, ktorý má vo svojej pôsobnosti okrem iného i rozhodovanie v katastrálnom konaní a zapisovanie práv k nehnuteľnostiam. Konanie o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, či už vo vkladovom alebo záznamovom konaní, teda nespadá do oblasti súkromného, ale verejného práva. Dovolací súd zdôrazňuje, že konajúce súdy nemali kompetenciu ako civilné súdy konajúce a rozhodujúce v súkromnoprávnej veci preskúmať zákonnosť a správnosť rozhodnutí správy katastra, ktorých podkladom na zápisy do katastra nehnuteľností boli zmluvy a podklady zmlúv, o ktorých vklade správne orgány konali a rozhodovali. V tomto smere je bez relevancie „požiadavka“ dovolateľa na vykonanie ním navrhnutých dôkazov v zmysle „preskúmania zápisov v katastri nehnuteľností“. Tento fakt vyplýva najmä zo skutočnosti, že žalovaný v konaní nepodal odporovateľnú žalobu, nedisponoval právoplatnými rozhodnutiami civilných súdov o určenie neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a že vo vzťahu ku konaniu príslušnej správy katastra týkajúceho sa vkladového a záznamového konania nie je možné konštatovať nulitu aktu, keďže správa katastra je kompetentným orgánom oprávneným konať vo veciach katastra nehnuteľností a preskúmať podmienky na zápisy vlastníckych práv k nehnuteľnostiam (vklady, záznamy) postupom podľa zákona č. 162/1995 Z. z. (§ 28 - § 37).

67. Požiadavka dovolateľa na prieskum rozhodnutí správnych orgánov vo veciach, v ktorých konali postupom podľa katastrálneho zákona, v súvislosti s vkladovým konaním príslušnej správy katastra a argumentácia dovolateľa, ktorý spochybnil vlastnícke právo žalobcu na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytov, je irelevantná pre posúdenie dovolacej veci, keď civilný súd je viazaný právoplatnými správnymi rozhodnutiami a nemá kompetenciu preskúmať v civilnom procese zákonnosť rozhodovania príslušných orgánov verejnej správy, ako aj podkladov týchto rozhodnutí. Preto nemôže obstať požiadavka dovolateľa na prejudiciálne skúmanie nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam predchodcom žalobcu a skúmanie správnosti a zákonnosti zápisov týkajúcich sa vlastníckeho práva k posudzovaným nehnuteľnostiam na základe právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej správy. K právnemu posúdeniu nulitnosti správnych aktov, ako otázky prejudiciálnej, ako aj otázky, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmať správne akty, je potrebné konštatovať, že nulitné sú také rozhodnutia, ktoré boli vydané správnymi orgánmi, na vydanie ktorých nebol konkrétny správny orgán vybavený právomocou a na ktoré sa pozerá, ako keby nikdy neboli vydané, tzv. paakty. Len na takéto rozhodnutie je všeobecný súd povinný prihliadať mimo výkonu správneho súdnictva. „Preskúmať“ môže správne akty v zásade len so zreteľom k tomu, či sa jedná o akty nulitné, v ktorých sa neuplatňuje prezumpcia správnosti. U ostatných platí prezumpcia ich správnosti. Keďže klasické právo, od ktorého žalobca odvodzoval svoj titul právnych predchodcov bolo nadobudnuté právoplatnými rozhodnutiami príslušných správnych orgánov, orgánov katastra nehnuteľností, ktoré boli kompetentné konať a rozhodovať o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, v súlade s katastrálnym zákonom, nie je možné konštatovať, že by tieto právoplatné správne rozhodnutia boli nulitnými rozhodnutiami, keď kompetenciu príslušný orgán katastra na zápis vlastníckych práv či už vkladom alebo záznamom do katastra nehnuteľností (predtým evidencia nehnuteľností) jednoznačne mal. Dovolací súd konštatuje, odvolací súd tento aspekt vyhodnotil v súlade aj s doterajšou súdnou praxou dovolacieho súdu, vyjadrenej v jeho ustálenej rozhodovacej činnosti,

podľa ktorej len na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho poklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/278/2019). V zmysle uvedenej rozhodovacej činnosti rozhodol aj odvolací súd, ktorý konštatoval nemožnosť „vstupovať“ do prieskumu právoplatného správneho rozhodnutia, ako aj podkladov pre vydanie takéhoto rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Súčasne nebola v konaní preukázaná absolútna neplatnosť právneho úkonu, a tým skutočnosť, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania, skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017. Z uvedených dôvodov preto nie je možné skúmať, v súvislosti s právnymi otázkami, ktoré položil dovolateľ v dovolaní, platnosť Zmluvy o prevode vlastníctva bytu z 18. decembra 2009 podľa zákona o vlastníctve bytov z hľadiska dobromyseľnosti žalobcu.

68. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí, od ktorých dovolateľ odvodzoval odklon odvolacieho súdu od súčasnej judikatúry, dovolací súd konštatuje, že podľa jeho ustálenej judikatúry je možné prejudiciálne skúmať nadobudnutie vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiam orgánov správy katastra iba v prípade, ak by správne orgány nemali kompetenciu konať a rozhodovať, čo v danom prípade nie je splnené, a preto nie je možné konštatovať nulitu posudzovaného aktu - rozhodnutia o vklade a zázname v katastre nehnuteľností. Ďalej v konaní nebolo preukázané, že by k zápisu vlastníckych práv žalobcu došlo na základe absolútne neplatného právneho úkonu, na ktoré by boli povinné súdy prihliadať z úradnej povinnosti, naviac, keď neexistujú ani právoplatné rozhodnutia súdov o určení neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých odvodzuje žalobca vlastnícke právo k predmetnému bytu, resp. odporovacie úkony, ktoré by toto právo žalobcu relevantne spochybnili.

69. K námietke dovolateľa týkajúcej sa záverov uvedených v znaleckom rozsudku dovolací súd uvádza, že táto otázka nie je otázkou právnou, nakoľko nie je zameraná na interpretáciu právnych predpisov, ale predstavuje otázku týkajúcu sa skutkových záverov súdov nižších inštancií, t. j. je skutkovou otázkou, ktorá nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

70. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd po právnej stránke správne posúdil a vyriešil relevantné (kľúčové) právne otázky, na riešení ktorých spočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie podané dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je dôvodné a dovolací súd ho preto v zmysle ustanovenia § 448 CSP v spojení s § 451 ods. 1 CSP zamietol.

71. Úspešnou stranou v dovolacom konaní bol žalobca, ktorému vznikol proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

72. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.